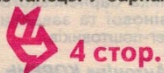

Добре ім'я людини

Тернистою дорогою до визнання

Будь-який вид мистецтва має своє відображення життя, тобто свій матеріал. Якщо, приміром, письменник, використовуючи слово, пише роман, композитор - звуки музики для мелодій, художник - фарби, скульптор - глину, то хореограф виразною пластикою тіла, рухами, мімікою та жестами творить свій шедевр під назвою танець. У Сарнах розкриває творчо обдарованих дітей у напрямку хореографії приватна хореографічна школа Сергія ГАЛУШКА.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Нещодавно її викладачів, як і інших навчальних закладів району, вітали з професійним святом, дякуючи за прекрасних вихованців, які прославили наше містечко далеко за межами країни, а на різноманітних конкурсах сарненську «Журавку» зустрічають як сильних конкурентів...

Потрапивши у святая святих школи - танцзал, побачила гурт хлопчиків і дівчаток, які старанно розучували танцювальні па. В очікуванні перерв розглядала безліч вивішених на стінах коридору світлих із конкурсів і фестивалів за їх участю. Колектив «Журавка» побував у багатьох містах держави. Це, зокрема, Київ, Дніпропетровськ, Севастополь, Суми, Болдинир-Волынський, Салаторія, Рівне, Прилуки і інші, у деяких навіть неодноразово, крім того, не раз за кордоном - у Польщі, цьогоріч - у Сербії. І хоч би звідки приїжджали, привозили обов'язково по декілька призових місць. Дивлячись на танцюючі пари, іноді й не здогадуємося, який це, перш за все, тяжкий труд, в якій вкладено чимало енергії, емоцій і почуттів...

Із директором школи Сергієм знайома зі шкільної парти. Чудовий товариш, стараний учень, уже тоді мав задатки організатора. У четвертому класі розпочав відвідувати підготовчу групу народного аматорського ансамблю «Пролісок» при районному Будинку культури. Виступаючи з акими, юнак зробив і свій вклад - допомагав у присвоєнні йому звання зразкового. З кожним роком усе більше тягнуло до танців. Неабияку роль у цьому, звичайно ж, відігравала керівниця Ульяна Чепелюк, яка, у свою чергу, також розглядала в хлопцеві талант.

Хоч у душі мав намір не зраджувати танці, але, за настановою батьків, у 1987 році Сергій вступив на навчання в Дубенське училище культури, маючи за плечима роки занять у Сарненській дитячій музичній школі. Закінчив його в 1990-ому, отримавши спеціальність баяніста, відразу влаштувався за професією в клуб с. Кричицьк. А через півроку чекала служба в армії, де за сумісництвом був і завклубом, і кіномеханіком, і... листоношею. Але з того часу в нього почалися випробування долі...

Коли армійська служба Сергія Галушка підходила до завершення, йому повідомили страшну звістку:

«Після тривалої тяжкої хвороби не стало мамі...». Напевно, здогадалися, що це було для солдата, який рахував секунди, аби скоріше побачити рідних, а надто матусю... Повернувшись додому в тяжкому 1992 році, його зустріли кризова ситуація, занепад виробництва, високі ціни та знижений рівень життя, а за кулоні, які носили пакетики, неможливо було нічого купити. Опускались руки. Та й займала багато часу робота по дому, раніше це робила мама, а нині змушений господарювати сам. Знайти роботу було нелегко. На допомогу прийшла, знову ж таки, Ульяна Чепелюк. Сергій працював виступав баяністом і репетитором із хореографії, а ще художником-оформлювачем у РБК. Згодом, у 1995-ому, Сергій Григорович працював із дітьми в НВК «Школа-колегіум». Заснувавши ансамбль «Посмішка», вже через рік в обласному хореографічному конкурсі між освітянськими колективами виборили друге місце. У 1998-ому перейшов у Сарненський педагогічний виш навчальним закладом викладачем музики, ще віз гурток хореографії. Попутно вступив на навчання в РДГУ на факультет художньої творчості, спеціальність - сучасна хореографія. А в планах уже вирівала ідея з відкриття хореографічної школи.

Отже, знайшовши однодумців, зваживши всі «за» й «проти», через рік у Сарнах розпочала-таки

роботу приватна хореографічна школа Сергія Галушка. Здавалось би, що то є - заснувати такий заклад? А навіть не здогадуємося, чого вартувало Сергієві його дітище. Тільки паперово законно й правильно оформити - вже немалий шматок роботи, а знайти й облаштувати приміщення, оснащення, заробити плата викладачам і ін. Та попри все директор намагався вирішувати справи вчасно й успішно.

- Нелегкий був тоді час, - розповів Сергій. - Траплялося, не було чим зарплатно колегам видати. Підзаробляв, як міг і де випадала нагода.

Ось у такій боротьбі з усілякими негараздами школа, на чолі з керівником Сергієм Галушкою, упевнено йшла до перемог. А їх багацько! На стендах висіли грамоти, подяки й дипломи тільки за перші й другі місця у визначних і титулованих конкурсах, а інші лежать у шафі. Повірте, не вистачило б газетної площі, аби всі перелічили. Отже, задум і відкриття школи себе виправдав на всі сто відсотків. Із року в рік розкриває талановитих земляків у танцювальному мистецтві, а діти залюбки відвідують заняття. Знають-бо, що їх здібності побачать рідні, друзі, знайомі у виступах. У викладачів до дітей також індивідуальний підхід. Програму коригують під вихованців: сильнішим складніша, а слабшим - полегшена.

- Хореографія - це не тільки вивчення танців, а й розвиток дитини музично, фізично, формуються її осянка та постава, - розповів Сергій Григорович. - Діти в нас чудові й старанні, працювати з ними - одне задоволення, видно, що танці для них - шанс розкритися, показати себе. Єдина прикраса - пропуски. І в цьому хотілося би допомогти з боку батьків, аби контролювали відвідування особисто. Адже один пропуск - і вже розучування будь-якої хореографічної

композиції затягується. А тут не потрібно зволікати.

Діти, які отримують атестати, - то вже майже професіонали, майстри своєї справи. Від початку існування закладу групи формували з 20 чоловік, тепер - 60 учнів. Найнайдійніша памінічка Сергія Галушка - його дружина Алла Арсентіївна. Вона, зокрема, викладає гімнастику й займається постановкою дитячих танців. Сергій Григорович працює з бальними, народними та групами сучасного танцю. Ще при нагоді їм допомагають колишні вихованці Катерина Климчук й Олександр Оленік, водночас набуваючи практику. Всі постановки, аранжування музики розробляє особисто неперевершений директор. Крім того, придмує й ескізи до костюмів. Та й не дивно, оскільки прекрасно малює. Тож шлях від викрику до вже готового виробу тримає на контролі сам.

Зайве розповідати читачам про колектив «Журавка» при міському Будинку культури «Залізничник». «Сарненські новини» часто співішали про їх перемоги й нагороди. А саме вихованці приватної хореографічної школи представляють «Журавку». Тож, із метою підтримки творчо обдарованих дітей, міська влада пішла назустріч маленьким землякам і надала приміщення на базі міського БК для такого потрібного закладу. Хоч вагома кількість учнів уже знову потребує

збільшення танцзалу. По можливості підтримує в поїздках на конкурси. А дітяки віддячують за це своїми відзнаками, нині вже й міжнародними, безпосередньо за кордоном! Якщо, приміром, у 2011 році привезли гран-прі з X Міжнародного молодіжного фестивалю «Мистецькі барви», що проходив у Прилуках, то нещодавно повновили такою нагородою скарбничку з XII Міжнародного фестивалю хореографії та фольклору, що відбувся в Сербії. Можливо, читачі спостерігають за таким шоу, як «Танцюють усі!» на каналі СТБ, то, упевнена, бачили, як наша землячка Марія Бакунець, студентка Київського національного університету культури та мистецтва, одна з випускниць Сергія Галушка, пройшла в сотню кращих. Саме він і готував її до виробування на великій сцені. До речі, Марія з одноклассницями досі відвідують і спілкуються з наставником. Чудова взаємодопомога є і з боку батьків танцюристок, бо феєричні індивідуальні костюми для виступів шийють не менш талановиті мамі-швачки. Отож злагоджена робота дає вагомий плід. Чи не так?

Приватна хореографічна школа Сергія Галушка, яка функціонує вже впродовж тринадцяти років, радує нас неперевершеними танцями, фантастичними постановками, яскравими костюмами. Усе це завдяки подружжю Алли та Сергія Галушків, які до останнього віддають душу й тіло для талановитих сарненців. Як кажуть, роблять блага діло. А якщо згадати, якою тернистою дорогою довелося пройти її очільнику, то й поговіт.

Хореографія нині - це і класика, і народні, і бальні, й естрадні танці. Танок, як польову квітку, створила сама природа: він народжується та проростає, хоча його не потрібно ні поливати, ні доглядати, але важливо створити потрібний художній образ. Сергій Галушко це робить завдяки музиці, малюнку, професійній майстерності вихованців і доповнює костюмами. До того ж, головну роль відіграють його фантазія та увага як постановника. Тож, вірю, з часом наш земляк Сергій Галушко буде не менш відомим, як, наприклад, Григорій Чапкіс чи Влад Яма! А ми щиро бажаємо йому творчих успіхів і ще більших визнань.

Вікторія КОЛЯДИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.